

[Wilhelm]

spørge regeringen. Det kan synes ligegyldigt. Det er det ikke helt, når vi kommer til beskatningsreglerne, for det får jo reel betydning for, hvilket provenu staten overhovedet vil få af disse energirigdomme, alt efter i hvilket omfang disse selskaber er fondsejede. Det er grunden til, at vi for et par måneder siden fra VS' side rejste det samrådsspørgsmål, vi gerne ville have afklaret her, inden man begynder at forhandle med A. P. Møller om leveringsbetingelser osv.: i hvilket omfang er disse selskaber fondsejede? Det var det, vi havde samrådet om i går. Handelsministeren måtte oplyse, at det jo er meget lidt, det er muligt at få at vide efter dansk lovgivning, og da bevillingshaverne ikke havde ønsket at meddele mere, end de er forpligtede til, så var det altså også meget lidt, man kunne oplyse. Men dog tilstrækkeligt til, at man i det temmelig arrogante svar fra A. P. Møller alligevel havde bemærkningen om, at selskaberne i betydelig grad var fondsejede. Og det er jo ganske væsentligt, når man diskuterer, hvilket provenu der vil tilfalde staten af disse energirigdomme. Det viser nemlig, at en del af de præmisser, der har ligget til grund for en side af den offentlige debat, er forkerte. Der er ikke garanti for hverken selskabsbeskatningen eller aktieudbyttebeskatningen hos A. P. Møller-selskaberne i kraft af de fortjenester, de måtte opnå i den danske Nordsø.

Med hensyn til selve koncessionen og aftalerne synes jeg også, der kunne være grund til at gennemgå, hvilket svagheder der findes, og som ville kunne bringes ud af verden i tilfælde af en ekspropriation. Skal vi kunne diskutere disse ting, fordele og ulemper, så må den slags på bordet.

Det er selve koncessionen, der i virkeligheden er årsag til, at aktiviteten i den danske del af Nordsø soklen har været så uendelig meget lavere end i den norske og den britiske del. Der var ingen motiveringer for disse selskaber til at investere netop i den danske del, da de kunne beholde deres rettigheder uden at gøre det, medens de andre steder i verden ikke kan beholde deres rettigheder uden at investere temmelig meget. Det er grunden til, at den danske sokkel er så meget dårligere efterforsket end de andre dele.

Men der er andre ting, som sjældent har været fremme her. De fleste andre koncessioner – jeg ved ikke, om jeg tør sige alle, det er

jeg ikke sikker på, så det vil jeg ikke gøre – men de fleste andre koncessioner, i hvert fald dem i vores nabolag, indeholder jo den betingelse, at hvis man får lov til at bore, så skal man bore til grundfjeldet. Der kan dispenseres, men det er altså en dispensation. Den almindelige regel er, at der skal bores til grundfjeldet. Det hul, der er lavet dér, har man altså efterforsket hele dybden ned: var der noget, eller var der ikke noget? Det er ikke noget, bevillingshaverne er interesseret i. Hvis man er interesseret i at skumme fløden, og det er disse selskaber, så tager man det billigste og det nemmeste og skummer det først, og det er det, man har gjort i den danske del af soklen. Så disse mindre end 40 borer er altså i virkeligheden endnu mindre værd, for de har ikke engang udforsket den danske del af soklen på disse knap 40 steder. Der er nemlig gennemsnitlig kun boret halvvejs ned til grundfjeldet, ikke nær så dybt som gennemsnitsboringerne i den norske del. Og det er ikke ligegyldigt og akademisk snak, for der er konkrete eksempler, f. eks. blok 7-12, som Gulf besidder i den norske sokkel, hvor der faktisk blev gjort fund efter den dybde, hvor DUC normalt holder op i den danske sokkel. Det fandt man af den simple grund, at man var tvunget til at bore derned.

Der er dette med, at den danske koncession – og her ved jeg det præcis, så her tør jeg sige det – er den eneste i verden, som ikke forpligter bevillingshaverne til at købe her i landet. I alle andre koncessioner er der sådanne forpligtelser.

Der var altså i virkeligheden masser af ting alene inden for aftalestrukturen at redegøre for, hvis ministeren ønskede, at den offentlige debat om disse ting skulle have lov at foregå på et nogenlunde kvalificeret grundlag.

Ministeren har gjort meget ud af i sine svar til pressen i den seneste tid ved kommentarer specielt til Århusrapporten fra Jerome Davis, at de tager jo fejl, fordi de forudsætter nogle forkerte ting om gaskøbsaftalen. Ministeren har hæftet sig meget ved, at ifølge denne aftale er det jo ikke markedsprisen, den danske stat har forpligtet sig til at give; der står kun, at ved salgsforhandlingerne vil der blive taget hensyn til markedsprisen på det europæiske kontinent.